

25+

Eén op de drie huwelijken sneuvelt. Deze stellen doen daar niet aan mee. Ze zijn al ruim 25 jaar samen en nog steeds gek met elkaar.

GONNIE: 'Je moet aantrekkelijk blijven voor elkaar'

Gonnie: "Zijn eerste blik staat in mijn geheugen gegrift. Ik was 17 toen ik met mijn broer mee mocht naar een feestje van het internaat voor de zeevaart, op het schip Jan Backx. Hij zat in het hutje tegenover mijn broer. Ik viel meteen op zijn ogen, die straalden. Dat was in september. Bij het kerstfeest zag ik hem opnieuw. Een kleine man was niet mijn ideaal. Maar uit zijn blik sprak zo'n humor. Ik liep naar hem toe, hij vroeg: 'Bel je

me?' Dat deed ik en hij kwam bij me langs. Het zat meteen goed.

Sommige jongens van de zeevaartschool mochten niet varen van hun vriendinnen, maar dat vond ik gemeen. Hij ging door heel Europa, Afrika, Azië. Ik miste zijn warmte, en de seks ook, verdorie! (lacht) Als hij vier maanden wegging, kocht ik een centimeter en knipte elke dag een centimeter af, tot-ie thuis was! Ons huis kocht ik alleen. We gin-

Sla om voor de rest van haar verhaal

CHRIS: 'Wij kunnen van 's middags tot diep in de nacht vrijen'

Chris: "De eerste keer dat ik haar zag, dacht ik: wát een stuk, goeiedag! Ze voldeed volledig aan mijn ideaalbeeld: een mooie kop met lang blond haar, blauwe ogen, een flinke boezem, een slanke taille en toch brede heupen. Ik was toe aan een relatie. Maar het was opmerkelijk dat het stand hield, want ik heb acht jaar gevaren. Ik miste haar enorm. Waarom het stand hield? Doordat zij zo

trouw was. Ze vertelde wel dat er jongens die wisten dat ik weg was, achter haar aan zaten. Maar haar loyaliteit zat erg diep, dat bruuskeer je niet. Na drie jaar trouwden we, veel eerder dan we van plan waren. Dat kwam door problemen met mijn moeder. Zij was een querulant. Stond haar pet verkeerd, nou berg je dan maar. Ze was ervan overtuigd dat Gonnie zwanger was geworden van

Sla om voor de rest van zijn verhaal

Gonnie (1953) en Chris (1950) van der Kraan leerden elkaar kennen op een feestje van zijn zeevaartopleiding. Ze trouwden in 1973 en hebben een zoon (35) en een dochter (27). Zij was doktersassistente en hij was eerst scheepsbouwkundige en later logistiek contractmanager voor Shell in Afrika en Europa. Beiden zijn nu gepensioneerd.

CONNIE: 'Ik vond hem klein, maar ik viel op zijn hu mor'

Mooi aan hem: zijn billen
Dit doe ik graag samen: zingen in een popkoor
Jeugdidoel: Queen
Zijn meest markante karaktertrek: betrouwbaarheid

vervolg Connie
 gen in ondertrouw met de handschoen. Vond ik grappig: ik bij het gemeentehuis en hij aan boord bij de kapitein. Maar toen hij na een lange reis maar een week thuis kon blijven, vond ik het niet leuk meer. Hij heeft toen tegen zijn baas gezegd: 'Ik wil best mee, maar alleen met mijn vrouw.' Samen hebben we alle werelddelen gezien. Aan boord zette ik koffie, stond vaak achter de bar, hield de bibliotheek bij en het hospitaal en zette de reddingsboten in de lijnolie. We zijn tegenpolen. Hij houdt van strakke meubels, ik meer van dat knusse, country-achtige. Ik hou van spontaniteit. Als we naar huis rijden, moet ik hem niet vragen even om te rijden, dat past niet in zijn programma. Ik ben gek met hem, maar we mopperen dagelijks, hoor. Als ik autorij, kan hij kritiek hebben, op een vervelende manier. Ik zeg wel eens: 'Als ik nou je collega was, zou je dit dan ook zo gezegd hebben?' 'Uh, nee,' zegt hij dan. Dan zeg ik: 'Ik vind je heus nog wel lief hoor, behalve als je vervelend bent.' (schatert)

Vooraf over geld hebben we discussies. We hebben straks een pensioengat en hij vindt dat we moeten oppassen. Hij zal nooit zeggen dat ik iets niet mag kopen, maar hij pakt elke dag zijn rekenmachine. Dat is zijn tic. Zelfs de cijfers uit het journaal en de krant rekent hij na! Dat is ook goed. Want ik heb zo lang dubbeltjes moeten omdraaien dat ik makkelijk ben geworden. We leven nu, kom op! Oké, we moeten opeens 20.000 euro ophoesten voor dat pensioengat. Maar als we zuinig moeten doen, kan dat. Dat moesten we tijdens onze crisis eind jaren 70 ook. Hij stond op straat, terwijl de hypotheekrente fors omhoogging. Onze oudste was net geboren. Een jaar of tien hadden we het moeilijk. Vakanties, spullen voor de kinderen, dat ging niet. We werden inventief. Ik maakte kinderkleding uit oude spijkerbroeken, heel leuk. We begonnen een groentetuin, lekker en goedkoop! Die hebben we nog. We zijn allebei handig. Die tafel daar heb ik getimmerd. Onze oprit heb ik zelf aangelegd. De inductieplaat repareert hij zomaar even, dan gaat hij

weer jaren mee. Wasmachine kapot? Hij fikst het wel. Geweldig vind ik dat. Tien jaar geleden kwam ik in de overgang. Ik had wel vijftig opvliegers per dag, niet normaal. Ook mijn migraine werd erger. Dagenlang lag ik op bed met mezelf te vechten. Hij vond het heftig, maar onze relatie bleef goed. Hij zei wel eens: 'Wat moet ik nou met een jonge meid? Die heeft geen levenservaring!' Hij wil met iemand kunnen praten, anders is het voor hem niet interessant. Het is heel raar, hij wordt ouder, maar ik zie hem nog steeds als die jongen van toen. Bij mij gaan dingen ook zakken, gatsie. Maar je moet gewoon zorgen dat je aantrekkelijk blijft voor elkaar. Soms zie ik vrouwen van mijn leeftijd lopen en denk: daar zou ik ook geen trek in hebben. Geen make-up op, kort haar, het lijken net jongens! Alsof het ze niet meer interesseert. Dat vind ik zonde. Af en toe tut ik mezelf op met mooie lingerie en kousen, als een kerstcadeautje dat hij mag uitpakken. Soms vind ik dat gedoe, haha, maar ik maak hem er zo blij mee."

CHRIS: 'Zij voldeed volledig aan mijn ideaalbeeld'

Mooi aan haar: alles!
Dit doe ik graag samen: badderen
Jeugdidoel: Brigitte Bardot
Haar meest markante karaktertrek: eerlijkheid

vervolg Chris
 iemand anders terwijl ik op zee zat. Connie ging wel eens uit, dat vertrouwde mijn moeder niet. Om van het gezeur af te zijn, wilde ik trouwen. Dat was voor mijn moeder juist de bevestiging dat het goed fout zat. Mijn ouders hebben de hele familie zo gek gekregen om niet naar ons huwelijk te komen. Ze overleed vorig jaar, zonder dat we het hebben uitgepraat. Mijn jongste broer zei, toen we trouwden: 'Over een paar maanden kruij je op je knieën terug naar ons.' We besloten: dit huwelijk gaan we niet laten mislukken. Nu niet en nooit niet. De problemen met mijn familie hebben de band tussen Connie en mij versterkt. We waren drie jaar getrouwd toen ik een keer terugkwam van vijf maanden op zee. Na een week belde de maatschappij al of ik naar Amerika kon. Ik zou meteen promotie maken. Connie riep: 'Als je dat doet, kun je voorgoed wegblijven.' Vijf

maanden was ze alleen geweest en nou wilde ik alweer weg? Duvel dan maar op! Daar sprak zoveel gevoel uit. Toen heb ik tegen de maatschappij gezegd: 'Ik vind het prima, maar mijn vrouw gaat mee.' Ik ben een vulkaan. Als ik uit elkaar spat, drijf ik door. Zodra ik me opwind over politiek, denkt zij: waarom krijg ik dat over me heen? Vooraf vroeger konden we flink botsen. Als zij riep dat ik iets moest doen, zei ik: 'Dat komt volgende week wel.' 'Oh,' zei zij dan, 'dan vraag ik het wel aan mijn vader.' 'Als je dat doet, ben ik weg,' zei ik dan. Ik baalde ook als zij wilde omgaan met mensen die ik niet zag zitten. Ik tast mensen eerst helemaal af voor ik met ze in zee ga. Zij is open en sociaal. Te naïef soms. Laatst hoorde ik haar aan de telefoon tegen iemand die ze nog nooit had gezien, vertellen over onze vakanties.

Wat heeft die gozer daar nou mee te maken? Ik hou onze uitgaven redelijk strak in de hand, te strak volgens haar. (lacht) 'Wat zit je nou te zeuren,' zegt ze vaak, 'we gaan dat gewoon kopen!' Ik kijk altijd ver vooruit. Dat is ontstaan toen ik in 1979 drie maanden werkloos was. Zij was in verwachting, we hadden net een huis gekocht, de fabrieken en de vloot stroomde leeg, ik kon geen kant op. Ondanks mijn gouden handdruk ging ik anders naar de financiën kijken. Dat we ouder worden, kan ik goed hebben. Bij ons kan een vrijpartij 's middags beginnen en om twee uur 's nachts eindigen! Vrienden hoor ik wel zeggen: 'Ach, ik rol er aan de éne kant op en aan de andere kant af en dat was het dan.' Kan ik me niks bij voorstellen. Als ze in haar blootje is met alleen haar parelketting om... Of een hoedje met zo'n voile. Dan vind ik haar nog steeds een brok."

DIT ZEIDEN ZE NA AFLOOP:

CONNIE: "Ik dacht: dat doet-ie niet, ons opgeven. Ik vond het heel leuk. Het ontroert me dat hij alles mooi aan mij vindt. Eigenlijk zijn beide verhalen identiek. Grappig!"

CHRIS: "Ik lees deze rubriek altijd en dacht: 40+, dat kan toch ook? Ik geef ons op! Zij zei: 'Dat doe je toch niet!' Zodoende..."

OOK
IN 25+?

Heeft of kent u een bijzondere relatie, mail naar redactie@zin.nl